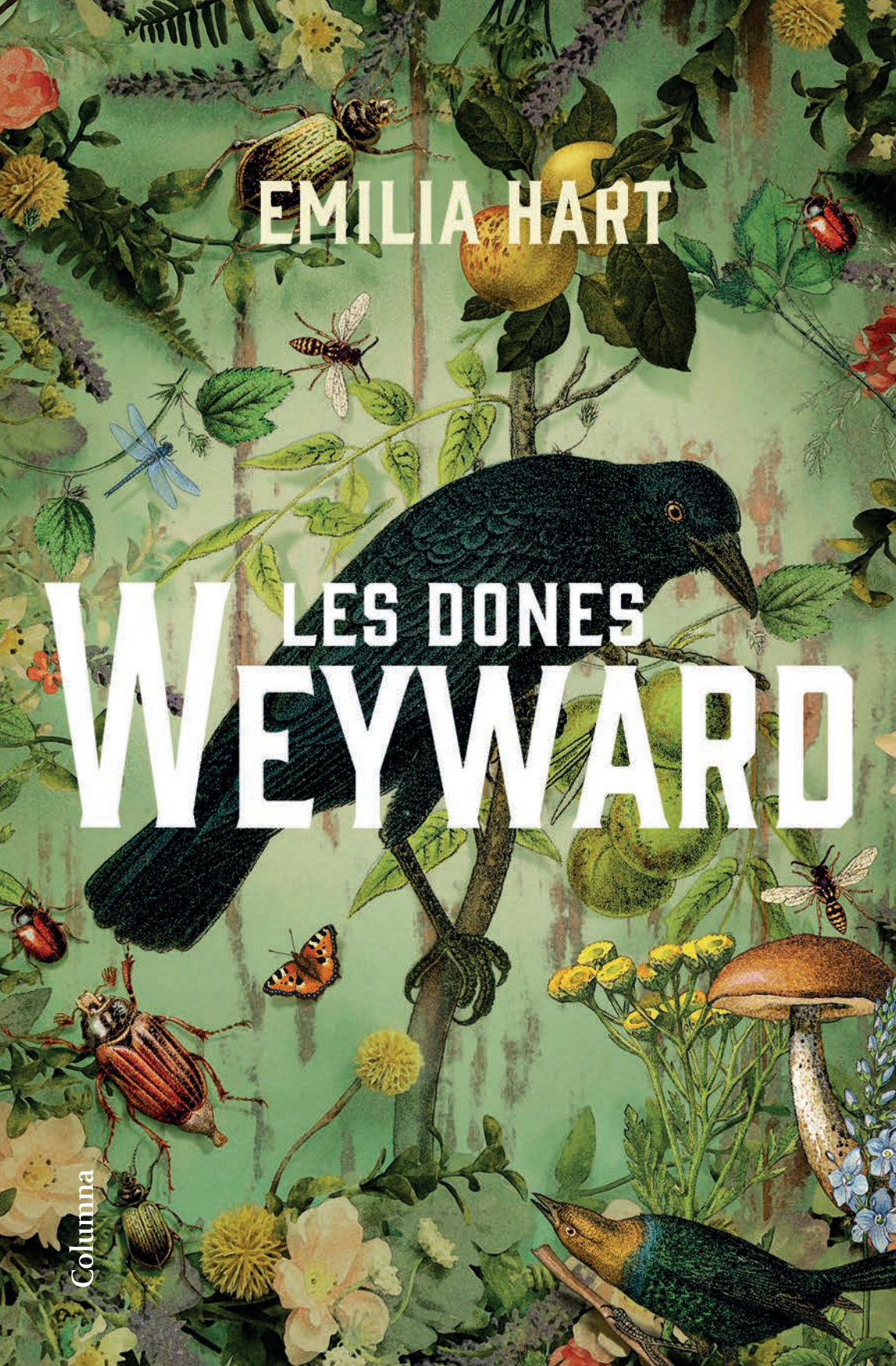

EMILIA HART

LES DONES
WEYWARD

Columna

EMILIA HART
LES DONES
WEYWARD

Traducció de Marta de Bru de Sala i Martí

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: WEYWARD
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2023

© EMILIA HART, 2023

© DE LA TRADUCCIÓ: MARTA DE BRU DE SALA I MARTÍ, 2023

© DEL DIBUIX DEL CORB: SILVER TIGER / SHUTTERSTOCK

© DEL DIBUIX DELS INSECTES: BODOR TIVADAR TIGER / SHUTTERSTOCK

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3021-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.740-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

*Això és una obra de ficció. Tots els personatges, organitzacions i esdeveniments
que apareixen en aquesta novel·la són fruit de la imaginació de l'autor
o han estat utilitzats en un context de ficció.*

Amb la col·laboració del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

Kate

2019

La Kate s'està mirant al mirall quan de sobte sent un soroll.

La clau girant dins del pany.

Els dits li tremolen mentre s'afanya a retocar-se el maquillatge; uns fils de rímel fosc se li enreden a les pestanyes inferiors.

A la llum groguenca veu com la sang li batega al coll, sota el collaret que ell li va regalar pel seu últim aniversari. La cadena és platejada i gruixuda, i la nota freda sobre la pell. Durant el dia, mentre ell està treballant, no se'l posa mai.

La porta d'entrada es tanca. Les seves sabates trepitgen el terra de fusta. El vi raja dins d'un got.

La por li batega dins del cor com si fos un ocell. Respira profundament i es toca la cicatriu del braç esquerre. Somriu una última vegada mirant-se al mirall del bany. No pot deixar que noti que res ha canviat. Que alguna cosa no rutlla.

En Simon està recolzat sobre el taulell de la cuina amb el got de vi a la mà. A la Kate li batega el cor amb força en veure'l. La seva silueta allargada i fosca enfundada en un vestit jaqueta, el perfil dels seus pòmuls. Els seus cabells daurats.

L'observa mentre se li acosta amb el vestit que la Kate sap que li agrada. De tela rígida i cenyit per la cintura. Vermell. Del mateix color que la seva roba interior. De blonda, amb llacets petits. Com si la Kate fos una cosa que s'hagués de desembolicar, d'obrir.

La Kate busca algun indici. Ja no porta corbata i du tres botons de la camisa oberts, deixant al descobert uns rínxols fins. El blanc dels ulls se li ha tenyit de rosat. Li ofereix un got de vi i la Kate li sent l'olor d'alcohol a l'alè, dolç i penetrant. Unes gotes de suor li emperlen l'esquena i les aixelles.

El vi és un chardonnay, que sol ser el seu preferit. Però ara l'olor li regira l'estómac, li recorda la ferum de podrit. Es recolza el got als llavis però no en beu ni un sol glop.

—Hola, amor —diu la Kate amb la veu animada que ha assajat per a ell—. Com t'ha anat la feina?

Però les paraules se li encallen a la gola.

En Simon entretanca els ulls. Malgrat l'alcohol que ha begut es mou de pressa; enfonsa els dits en la carn flàccida del bíceps de la Kate.

—On has estat avui?

Sap que és millor no retorçar-se quan l'agafa, per molt que cada cèl·lula del seu cos l'hi demani a crits. En canvi, col·loca una mà al pit d'en Simon.

—Enlloc —respon, procurant mantenir la veu estable—. M'he passat tot el dia a casa. —Havia tingut la precaució de deixar l'iPhone al pis quan havia anat a peu a la farmàcia, d'endur-se només diners en efectiu. La Kate somriu i se li atansa per fer-li un petó.

Té la galta aspra degut a la barba incipient. Nota una altra aroma barrejada amb l'alcohol, embriagadora i floral. Podria ser perfum. No seria la primera vegada. Se li encén una petita espurna d'esperança a l'interior. Potser seria un avantatge per a ella que s'estigués veient amb algú altre.

Però la Kate ha calculat malament. En Simon s'aparta d'ella i de sobte deixa anar:

—Mentidera.

La Kate amb prou feines sent la paraula mentre la mà d'en Simon li colpeja la galta, i el dolor l'atordeix com una llum brillant. Als confins del seu camp de visió es barregen tots els colors de l'habitació: el terra de fusta il·luminat per la llum daurada, el sofà de cuir blanc, el calidoscopi del perfil de Londres que es veu per la finestra.

Sent un soroll distant de trencadissa: li ha caigut el got de vi.

La Kate s'agafa al taulell de la cuina respirant amb alenades irregulars, la sang li palpita a les galtes. En Simon es posa l'abric i agafa les claus de sobre la taula del menjador.

—Queda't aquí —li diu—. Si no m'obeeixes ho sabré.

Sent el cruixit de les seves sabates sobre el terra de fusta. La porta tancant-se d'un cop. La Kate es queda immòbil fins que sent baixar l'ascensor.

Se n'ha anat.

El terra brilla a causa del vidre trencat. L'aroma àcida del vi flota en l'aire.

El regust de coure a la boca la fa reaccionar. El llavi li sagna; li havia quedat atrapat entre les dents per la força de la mà d'en Simon.

Alguna cosa se li encén dins del cervell. «Si no m'obeeixes ho sabré».

No n'hi havia hagut prou deixant el telèfon a casa. En Simon havia trobat una altra manera. Una altra manera de rastrejar-la. Va recordar la mirada que el porter li havia llançat al vestíbul: podria ser que en Simon li hagués donat un feix de bitllets nous a canvi d'espia-la? Aquesta idea li glaça la sang.

Si en Simon descobreix on ha anat i què ha fet avui, qui sap què seria capaç de fer. Instal·lar càmeres, prendre-li les claus.

I llavors tot el seu pla se n'aniria en orris. No podria marxar mai.

Ni parlar-ne. Ho té tot prou a punt, oi que sí?

Si marxés en aquell precís moment arribaria allà de bon matí. Hauria de conduir durant set hores. Ho havia planejat tot detalladament en el seu altre telèfon, el que en Simon no sabia ni que existia. Havia resseguit a la pantalla la línia blava que es cargolava pel país com un llaç. Pràcticament l'havia memoritzada.

Sí, marxarà ara mateix. Ha de marxar ara mateix. Abans que en Simon torni, abans que perdi l'empenta.

Agafa el Motorola del seu amagatall, un sobre enganxat amb cinta adhesiva darrere la tauleta de nit. Agafa una bossa de l'estanteria de dalt de tot de l'armari i l'omple de roba. Del bany integrat n'agafa els seus productes d'higiene personal, que estan en una caixa que ha amagat a l'armari aquell mateix matí.

Ràpidament es treu el vestit vermell i es posa uns texans foscos i una samarreta rosa cenyida. Els dits li tremolen mentre es descorda el collaret. El deixa sobre el llit, enrotllat en un nus. I al costat hi col·loca el seu iPhone amb la funda daurada: el telèfon que paga en Simon i del qual sap la contrasenya. El que pot rastrejar.

Remena el joier de la seva tauleta de nit i n'agafa l'agulla de pit amb forma d'abella daurada que ha tingut des que era petita. Se la posa a la butxaca i s'atura, i passa la mirada pel dormitori: el cobrellit i les cortines de color crema, els angles afilats dels mobles d'estil escandinau. Hauria de tenir més coses per empaquetar, no? Temps enrere tenia un munt de coses, piles i piles de llibres amb les cantonades doblegades, làmines artístiques i tasses. Ara tot és d'ell.

Dins l'ascensor l'adrenalina li recorre les venes. I si en Simon torna i la intercepta mentre marxa? La Kate prem el botó per baixar al garatge del soterrani, però l'ascensor s'atura de cop a la planta baixa i les portes grinyolen en obrir-se. El cor li batega amb força. Veu les espatlles amples del porter: està d'esquena, parlant amb un altre resident.

Aguantant la respiració, la Kate s'encongeix dins de l'ascensor i només s'atreveix a deixar anar l'aire quan no apareix ningú i les portes es tanquen a batzegades.

Un cop al garatge obre l'Honda que va comprar abans que es coneguessin i que està matriculat al seu nom. En Simon no podrà mobilitzar la policia si ella condueix el seu propi cotxe, oi? Ha vist prou series policíiques per saber-ho. Diran que «ha marxat per voluntat pròpia».

Voluntat és una paraula molt bonica. Li recorda a volar.

Posa la clau al contacte i tot seguit tecleja l'adreça de la seva tia àvia al Google Maps. Fa mesos que repeteix aquestes paraules dins del seu cap, com un mantra.

Weyward Cottage, Crows Beck. Cumbria.